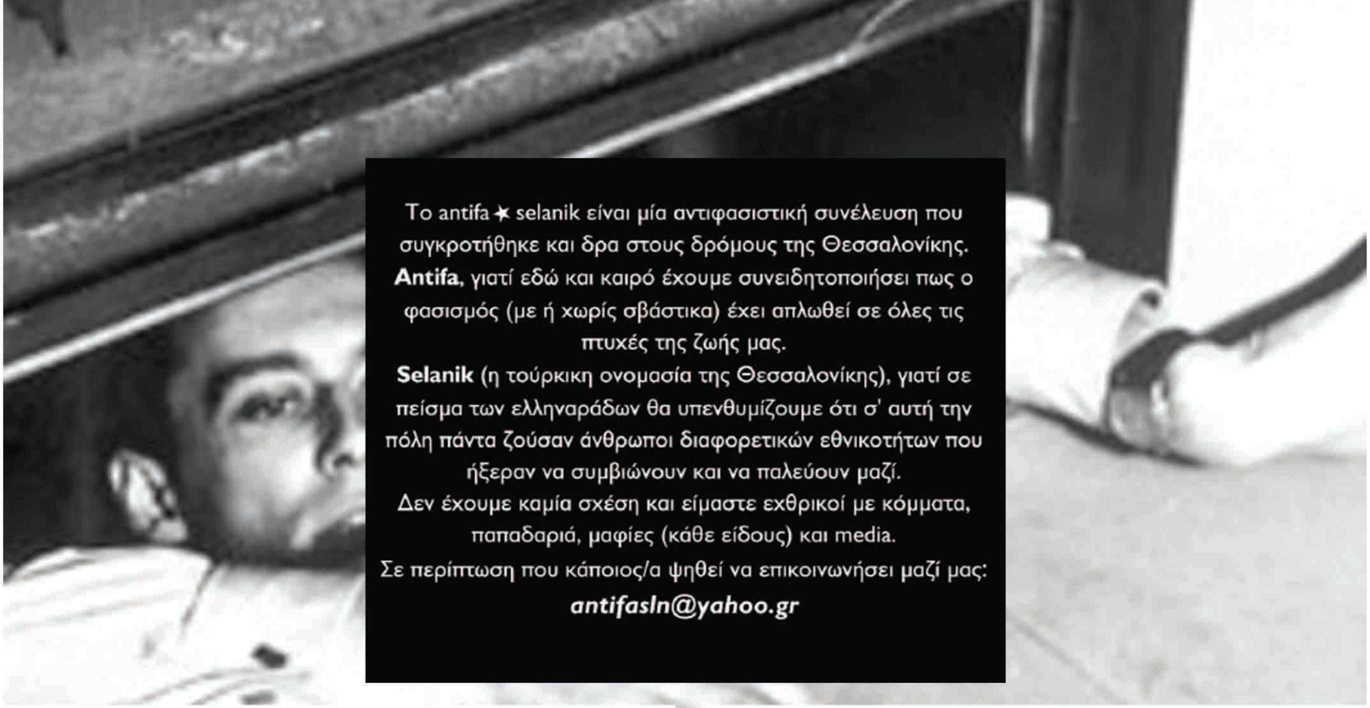
έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης
antifa★ selanik / Ιανουάριος 2014 / Τεύχος 4

antifa★ report

ο αντιφασιστικός αγώνας είναι αγώνας ταξικός

Το antifa ✶ selanik είναι μία αντιφασιστική συνέλευση που συγκροτήθηκε και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.
Antifa, γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.
Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να παλεύουν μαζί.
Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους) και media.
Σε περίπτωση που κάποιος/α ψηθεί να επικοινωνήσει μαζί μας:
antifasln@yahoo.gr

Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και τις διαδηλώσεις οργής που ακολούθησαν, ξεκίνησε το τηλεοπτικό σήριαλ των «αποκαλύψεων» για «το πραγματικό πρόσωπο» της χρυσής αυγής. Τα μίντια ξεπλύθηκαν από το πολύ πρόσφατο παρελθόν τους στο οποίο προμοτάριζαν μεθοδικά τους χρυσαυγίτες-τιμωρούς και σύσσωμα τα πολιτικά κόμματα καταδίκασαν τη χ.α. ως εγκληματική οργάνωση και ναζιστικό κόμμα. Η συνέχεια ήταν να προφυλακιστούν κάποιοι βουλευτές της και το κράτος να αναδειχθεί σε δημοκρατικό προστάτη της τάξης και της ασφάλειας.

Ναι, μιλάμε για το ίδιο κράτος. Αυτό που δολοφονεί μετανάστες στα σύνορα και χτίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία γεμίζει μέσω των πογκρόμ της επιχείρησης “Ξένιος Δίας”. Αυτό που επιστρατεύει απεργούς και εντείνει την καταστολή, που με τους διαρκώς εντεινόμενους αποκλεισμούς στην υγεία και στην εκπαίδευση (και τόσο άλλα) έχει οδηγήσει στην εξαθλίωση και το θάνατο χιλιάδες προλετάριους.

Είναι το ίδιο κράτος (δήθεν αντι-ναζί) που εδώ και χρόνια υιοθετεί και εφαρμόζει το πρόγραμμα της χρυσής αυγής και τώρα την καταδικάζει, στα πλαίσια ενός εσωτερικού ξεκαθαρίσματος. Μιας αναγκαίας αναδιάρθρωσης που θα συνέβαινε κάποια στιγμή, αλλά βρήκε την ιδανική της αφορμή στη δολοφονία του Killah P από τους νεοναζί.

«Ορίστε» είπαν κάποιοι (-οι νοικοκυραίοι) «αφού το κάνει η ίδια η κυβέρνηση, τι τις θέλετε μωρέ τις φωνές και τις πορείες;». «Ήταν οι φωνές και οι πορείες που πίεσαν την κυβέρνηση να πάρει τέτοια θέση!» είπαν κάποιοι άλλοι (-οι αριστεροί). Και ό,τι ζήσαμε όλοι/όλες οι υπόλοιποι/ες στο δρόμο το προηγούμενο διάστημα έπρεπε να χωρέσει με το ζόρι κάπου ανάμεσα σ' αυτά τα δυο.

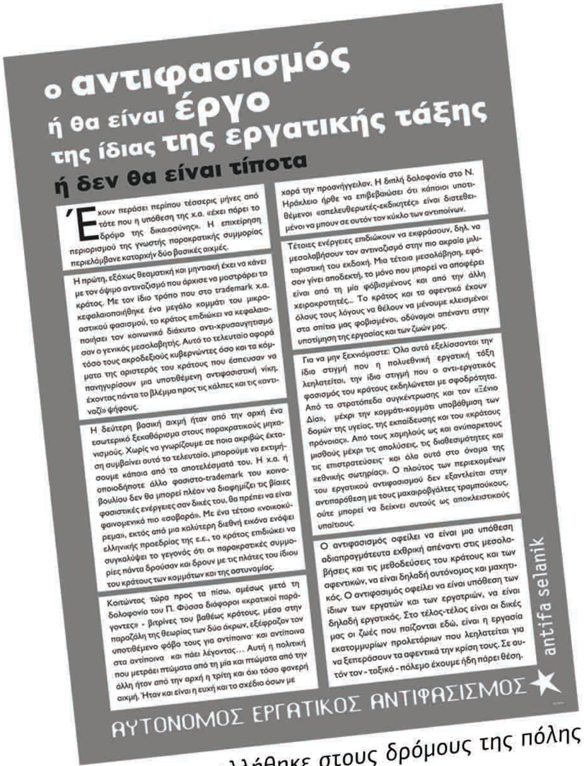
Ακολούθησαν οι εκτελέσεις των δυο ναζιστών μπροστά στα γραφεία τους στο Ν. Ηράκλειο. Αυτοί που πραγματοποίησαν αυτή την ενέργεια, ωφέλησαν το κράτος, την κυβέρνηση και ίσως και την ίδια τη χρυσή αυγή. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με εικασίες για το ποιοι ήταν οι δράστες. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι πρόβαλαν τον μαχητικό αντιφασισμό στη συνείδηση πολλών ως κάτι ακραία μιλιταριστικό. Αντιμετωπίζοντάς τον δηλαδή ως κάτι που δεν μπορεί να το κάνει ο καθένας, αλλά μόνο οι πεφωτισμένοι ειδικοί της βίας. Καλλιεργώντας ακόμα περισσότερο την κουλτούρα του φόβου, που κρατάει μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού κλεισμένα στα σπίτια τους, και μετατρέποντας έτσι τους από κάτω, είτε σε χειροκροτητές είτε σε φοβισμένους (πάντως σίγουρα σε θεατές...).

Ως αντιφασίστριες-ες μας αναλογεί μια συγκεκριμένη ευθύνη. Ὀπως πρέπει να εμποδίσουμε την ταύτιση του αντιφασισμού με τον (δεξιό ή αριστερό) αντιχρυσαυγιτισμό και την κρατική/κυβερνητική διαμεσολάβηση, έτσι πρέπει και να δείξουμε ότι η δικιά μας αντιβία δεν είναι ζήτημα ατομικής απόφασης κάποιων που ταυτίζουν τη «μαχητικότητα» με τα όπλα τους.

Ο αντιφασισμός οφείλει να είναι αυτόνομος, να μη διαμεσολαβείται δηλαδή από το κράτος, (δεξιά ή αριστερά) κόμματα, σωτήρες, ειδικούς και πρωτοπορίες. Θεωρούμε ότι πρέπει να είναι εργατικός, δηλαδή να αντιλαμβάνεται και να ερμηνεύει τις παρούσες συνθήκες με όρους ταξικής πάλης. Ἀρα τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό σαν εργαλείο της περαιτέρω πειθάρχησης και υποτίμησης της εργατικής τάξης, προς όφελος του κεφαλαίου. Ως εκ τούτου για να αντιπαλέψουμε τη βία που δεχόμαστε καθημερινά, είτε στην κρατική είτε στην παρακρατική της μορφή, είναι απαραίτητη η συλλογική μας οργάνωση, βάζοντας μπροστά τα συμφέροντα της τάξης μας.

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να διευκρινίσουμε ότι τα επίθετα αυτόνομος και εργατικός που προσδιορίζουν τον αντιφασισμό δεν είναι για μας ούτε διακοσμητικά, ούτε προϊόντα ιδεολογίας, ούτε κάποιος εξυπνακισμός, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για να στεκόμαστε με το κεφάλι ψηλά ενάντια στην υποτίμηση των ζωών μας.

Ο αντιφασισμός ή θα είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης ή δε θα είναι τίποτα.

Αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της πόλης

Μα τι άλλο μπορούμε να ζήσουμε σ' αυτήν τη μικρή χώρα της βαλκανικής;

Η πειθάρχηση και η εξόντωση αποτελούν βασικές αιχμές της διαχείρισης της κρίσης από τα αφεντικά. Ένα πρόσφατο γεγονός το απέδειξε με θορυβώδη τρόπο. Η ιστορία της μικρής Μαρίας, του κοριτσιού που μάζεψαν οι μπάτσοι από καταυλισμό ρομά, υποστηρίζοντας πως εντόπισαν κύκλωμα εμπορίας παιδιών. Η μικρή Μαρία συγκίνησε τους έλληνες τηλεθεατές με τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της. «Ένας ξανθός άγγελος στα χέρια αδίστακτων» όπως συστηματικά διατυμπάνιζαν στην tv. Τώρα μπορεί να κάνει και ο Σταύρος Θεοδωράκης μία ωραία εκπομπή για να συγκινηθούν οι έλληνες-κανονικοί γονείς και να ξεχάσουν για λίγο την κακοποίηση (λεκτική και σωματική) που ασκούν στα παιδιά τους. Ακολούθησε διαπόμπευση στις εφημερίδες και στα τηλεπάνελ, στρατιωτικού τύπου επεμβάσεις σε καταυλισμούς και φυσικά φυλακίσεις.

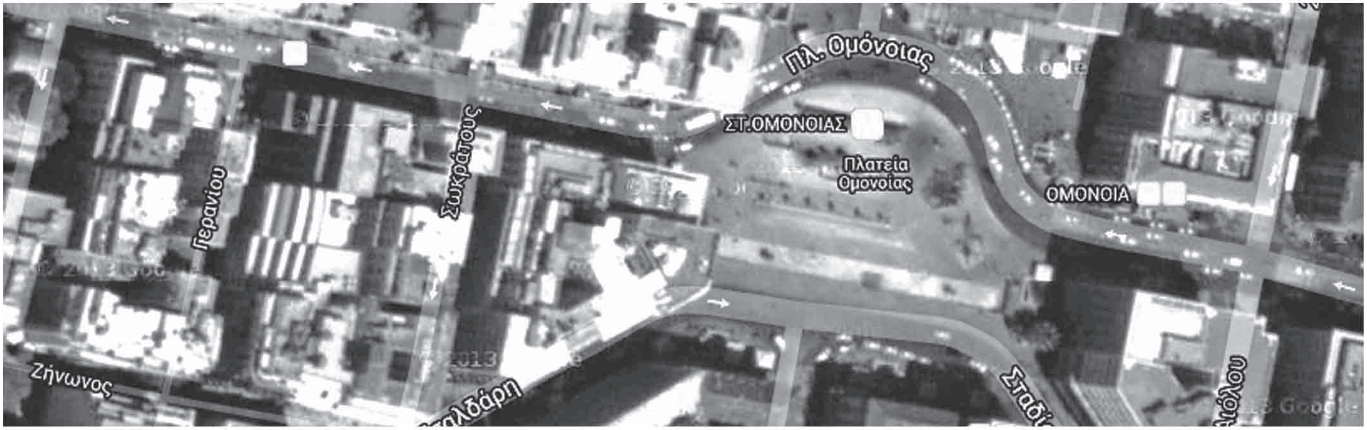
Καταστηματάρχισσα στην Ακρόπολη ενάντια σε κοριτσάκι Ρομά: ο εθνικός κορμός χαϊδεύει κλωτσώντας...

Η μοίρα όμως έπαιξε περίεργο παιχνίδι. Η απολογία των ρομά γονιών της αποδείχτηκε αληθής. Το παιδάκι προερχόταν από καταυλισμό της βουλγαρίας και δόθηκε σε οικογένεια ρομά στην ελλάδα, γιατί για οικονομικούς λόγους οι γονείς της δεν μπορούσαν να τη μεγαλώσουν. Πώς αποδείχθηκε αυτό; Με τη μέθοδο της υποχρεωτικής λήψης dna, που αν και τους βγήκε ξινή, δεν παύει να δείχνει ότι η εξέλιξη της βιολογίας και της ιατρικής συμβαδίζει με το νέο ολοκληρωτισμό. Άλλωστε στην εμπορία βρεφών και οργάνων, μεγαλογιατροί και μαιευτήρια είναι αυτοί που συνεργάζονται με τη μαφία, συνεχίζοντας να κάνουν χρυσές δουλειές.

Στο ενδιάμεσο της υπόθεσης και λίγο πριν αποδειχτεί το φιάσκο, τα μμε πρόλαβαν να προπαγανδίσουν στη δημόσια σφαίρα τους ρομά ως εγκληματίες, εμπόρους ναρκωτικών, παραβατικούς. Ήταν η καλύτερη δυνατή ευκαιρία να καταγραφεί και να τρομοκρατηθεί ακόμα ένα κομμάτι του υποτιμημένου προλεταριάτου. Οι έλεγχοι και οι καταστροφές καταυλισμών ρομά έδιναν και έπαιρναν, δείχνοντας ότι και το ελληνικό κράτος ακολουθεί την κοινή ευρωπαϊκή στρατηγική στοχοποίησης των ρομά. Αποδεικνύοντας ότι το ρατσιστικό κράτος δε στρέφεται μόνο ενάντια στους-στις μετανάστες-στριες εργάτες-τριες, αλλά περιλαμβάνει στην πολεμική του διαχείριση όλη την απαγορευμένη, ακραία υποτιμημένη και μη-κανονική βάση της εργατικής τάξης. Καθόλου δεν θα μας κάνει εντύπωση αν πολλοί από αυτούς βρεθούν να είναι οι νέοι «κάτοικοι» των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Τα στερεότυπα που αφορούν τους ρομά είναι αρκετά ισχυρά για έναν δυτικό κόσμο που αντιλαμβάνεται την αθωότητα, την ηθική και το δίκαιο μέσα από το αστικό πρωτοκοσμικό πρίσμα. Η πραγματικότητα για τους τσιγγάνους δεν είναι οι ταινίες του Kusturica, αλλά η διαχρονική προκατάληψη και βαρβαρότητα που επιφυλάσσει ο καπιταλιστικός κόσμος για τους «απροσάρμοστους» και αυτή είναι αποτυπωμένη στα σώματα και στην ιστορία τους.

Ομόνοια, 19 Νοεμβρίου 2013
Άλλη μία δολοφονία των αφεντικών

Τον περασμένο Νοέμβρη, μία εργάτρια αποφασίζει να διεκδικήσει τα απλήρωτα δεδουλευμένα της. Με δύο φίλους της πηγαίνουν στο εστιατόριο της Ομόνοιας, όπου εργαζόταν, για να ζητήσουν από το αφεντικό τα λεφτά που της χρωστούσε. Φυσικά, το αφεντικό δεν της δίνει τίποτα και αντιδρά ακολουθώντας μία πολύ συνήθη πρακτική για τα αφεντικά: καλεί τους μπράβους του. Σαν απάντηση στην εργατική διεκδίκηση, ένας από τους μπράβους δολοφονεί τον έναν από τους δύο φίλους της.

Οι εργάτριες και εργάτες που είναι απλήρωτοι για μεγάλα χρονικά διαστήματα είναι αρκετές χιλιάδες τον τελευταία καιρό. Μέσα σε μία τέτοια συνθήκη, αντιμετωπίζουμε ολοένα και περισσότερο τη βίαιη υποτίμηση της εργασίας μας: απλήρωτα μηνών, μαύρη εργασία, ατομικές συμβάσεις, μείωση του βασικού μισθού.

Στους ήδη βίαιους όρους προστίθεται ακόμη ένας, ίσως σε πολύ πιο καθημερινή βάση από παλιότερα: η διαρκής παρουσία και απειλή των φασιστών μπράβων των αφεντικών. Οι όροι αυτοί -ως μέτρα των αφεντικών απέναντι στις διεκδικήσεις μας- γίνονται μία περισσότερο συνήθης και εμφανής πρακτική. Τόσο σαν απάντηση στις εργατικές διεκδικήσεις όσο και στην καθημερινότητα της εργασίας. Πολλές φορές η «προστασία», που πάει πακέτο με το μαγαζί, γίνεται μία μόνιμη κατάσταση. Πολλοί και πολλές από εμάς συνυπάρχουν κατά το χρόνο εργασίας τους με την απειλή των μπράβων πάνω από τα κεφάλια τους.

Η δολοφονία στην Ομόνοια εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο. Είναι η πλέον ακραία μορφή της βίας που δέχονται προλετάριες και προλετάριοι από τα αφεντικά και τα τσιράκια τους.

Είναι πιο επιτακτικό από ποτέ να οργανώσουμε το ΤΑΞΙΚΟ μας ΜΙΣΟΣ συλλογικά και μαχητικά.

Είναι πιο επιτακτικό από ποτέ να οργανωθούμε απέναντι στον πόλεμο που διεξάγεται εναντίον μας από τα αφεντικά.

Πανό από το antifa hip-hop live στο Στέκι στο Βιολογικό (19/10/13)

antifa hip-hop συναυλία

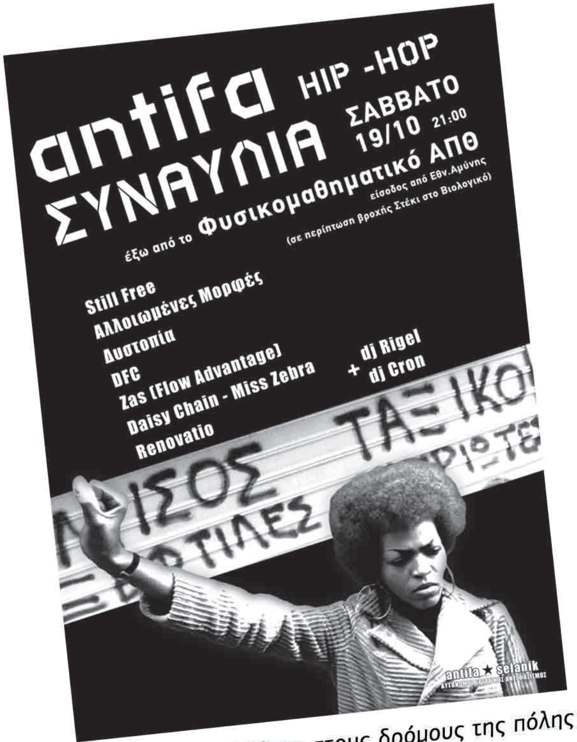
Θεωρούμε τα live και γενικότερα τη μουσική ως ένα ακόμα τρόπο να συναντηθούμε σε μία εποχή που η κατάθλιψη της οικονομικής κρίσης και της ανεργίας βασιλεύει. Σε αυτό το πλαίσιο διοργανώσαμε ως antifa selanik αντιφασιστική hiphop συναυλία στο στέκι στο βιολογικό, στις 19 του Οκτώβρη. `Επαιξαν οι Still Free, οι Αλλοιωμένες Μορφές, οι Δυστοπία, ο Zas με τους Flow Advantage, η Daisy Chain με τη Miss Zebra, οι Renovatio και ο Dfc με τα Ξύλινα Αισθήματα. Το ρόλο του dj είχαν οι dj Cron και dj Rigel. Η συναυλία αυτή φυσικά δε θα μπορούσε να είχε πραγματοποιηθεί χωρίς αυτούς-ές που στήριξαν και στηρίζουν με τη μουσική και τους στίχους τους (και όχι μόνο) την αντιφασιστική δράση.

Ευχαριστούμε το στέκι στο βιολογικό για τη φιλοξενία και την ηχητική του υποστήριξη. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν και η συνεισφορά συντρόφων-ισσών που κάθισαν από το στήσιμο της συναυλίας μέχρι αργά τα μεσάνυχτα και βοήθησαν στη πραγματοποίησή της, από τη περιφρούρηση μέχρι το κουβάλημα και το μπαρ. Πολλοί από αυτούς δεν είδαν καν τη συναυλία αναγνωρίζοντας τους σκοπούς της συλλογικής οργάνωσης και περιφρούρησης μιας αντιφασιστικής συναυλίας.

Για εμάς δεν ήταν ακόμα ένα live στα πανεπιστήμια, άλλα ένας τρόπος για να επικοινωνήσουμε τις αρνήσεις μας για αυτό το σάπιο καπιταλιστικά φτιαγμένο κόσμο. Μια μικρή απόδειξη ότι δεν χρειαζόμαστε κανένα- μπορούμε και μόνοι μας αρκεί να οργανωθούμε συλλογικά. Χωρίς εισιτήριο, χορηγούς και μπράβους στην είσοδο, αλλά έχοντας πάγκο με αντιφασιστικό υλικό και κρεμασμένο ένα πανό (παιδιά, να 'στε καλά!) που έκανε το μήνυμα ξεκάθαρο: κόντρα στους φασίστες δεν έχουμε αυταπάτες, αυτοί που θα απαντήσουν θα είναι οι εργάτες...

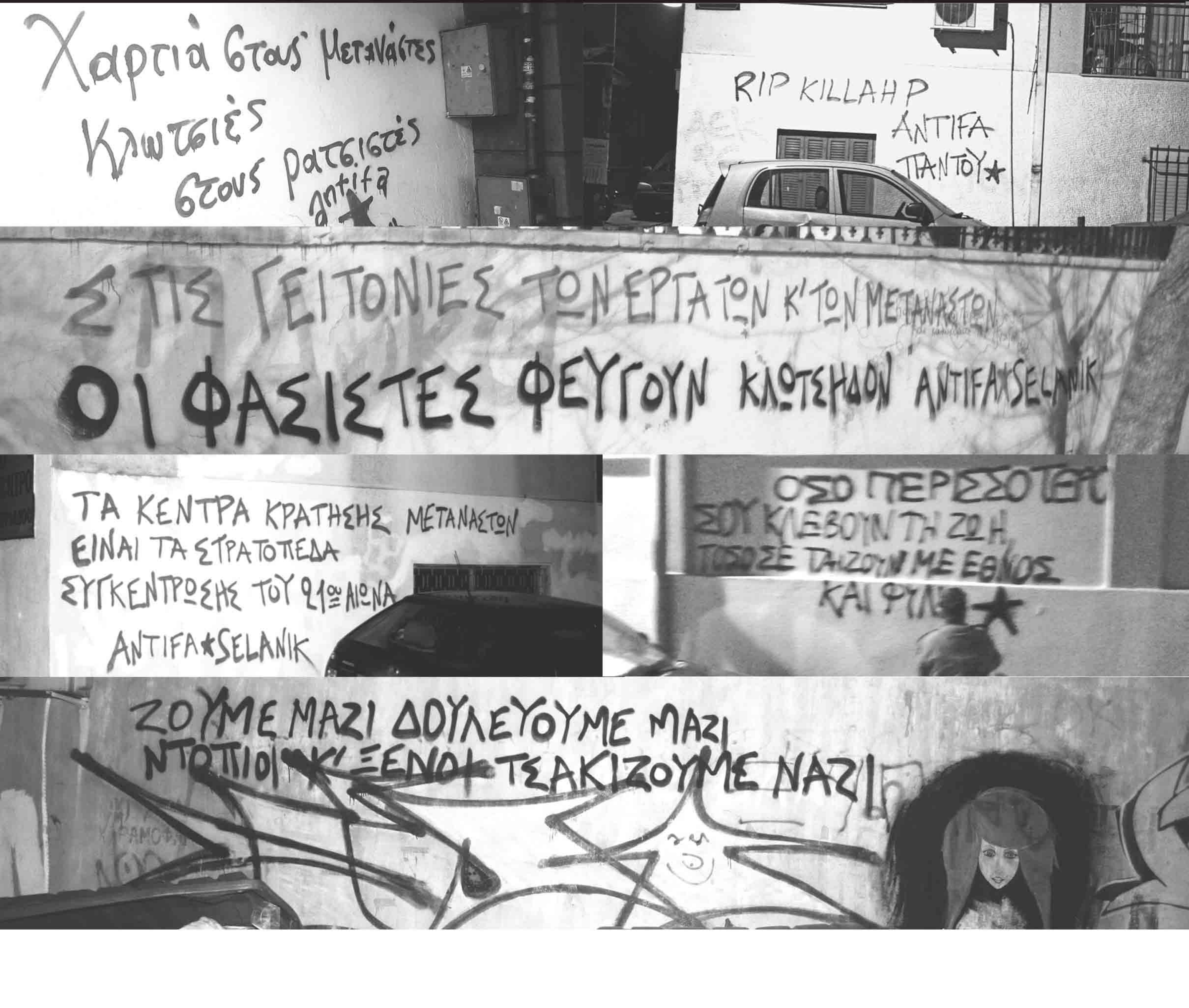
Χαιρετισμούς σε όλες και όλους που τραβήχτηκαν από το κιλκίς, την αριδαία, τη λάρισα, την αθήνα και τις γειτονιές της θεσσαλονίκης από την τούμπα μέχρι τον εύοσμο (και όπου αλλού), για να συμμετάσχουν με τον τρόπο τους στο live. Θα τα ξαναπούμε σύντομα!

Η μουσική στους δρόμους και οι φασίστες στις τρύπες τους!

Αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της πόλης

antifa_sln@walls

Ένα (καθόλου τυχαίο) γεγονός

Την 3η Οκτώβρη, στα παράλια του νησιού Λαμπεντούζα, στα ανοιχτά της Σικελίας, 339 μετανάστες, με πιθανή καταγωγή από τη σομαλία και την ερυθραία, πνίγηκαν, όταν το πλοίο που τους μετέφερε βυθίστηκε. Το νησί-φυλακή που έχει χτίσει το ιταλικό κράτος για να υποδεχτεί τους υποψήφιους ενοίκους του αποτελεί ακόμη μία λαμπρή αναφορά στην ιστορία της βαρβαρότητας των πρωτοκοσμικών δημοκρατιών. Οι μεταναστευτικοί πληθυσμοί που καταφέρνουν να περάσουν στην ιταλική επικράτεια τυγχάνουν ιδιαίτερης φιλοξενίας: ξύλο, φυλακίσεις, απαγόρευση και φυσικά δουλειά στα όρια της εξόντωσης.

Η βύθιση του πλοίου στη Λαμπεντούζα δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός, ούτε μάλλον μια απλή συνέπεια κάποιων πολέμων που συμβαίνουν «πολύ μακριά από ‘δω». Αντίστοιχου βελνεκούς είναι τα περιστατικά που λαμβάνουν χώρα στην ελλάδα και τη μάλτα. Πρόσφατα βυθίστηκε πλοίο στα ανοιχτά της Λευκάδας που μέτρησε 12 νεκρούς μετανάστες. Αυτά τα περιστατικά είναι ο ίδιος ο πόλεμος (με αυτόν που διεξάγεται καθημερινά ενάντια στην εργατική τάξη) και έχει όνομα: Πολεμική διαχείριση μεταναστευτικών ροών.

Αυτό δεν είναι μια πομπώδης λυρική έκφραση. Τα μέσα που χρησιμοποιούνται εξάλλου το αποδεικνύουν με γλαφυρό τρόπο: καθημερινοί σωροί πτωμάτων που εμπλουτίζουν τις μικρές ειδήσεις στις εφημερίδες. Θερμικές κάμερες, βίαιες επαναπροωθήσεις, μη επανδρωμένα καταδρομικά αεροπλάνα, και (φυσικά!) τυχαία βουλιαγμένες βάρκες συνθέτουν ένα μηχανισμό διαχείρισης των εισροών προσφύγων από τα σύνορα που μόνο ως πολεμικός μπορεί να χαρακτηριστεί.

Οι ευρωμπάτσοι της frontex και το μεσογειακό ευρωπαϊκό πρόγραμμα ελέγχου των συνόρων EUROSUR δεν ήρθαν απλά για να ενδυναμώσουν υλικοτεχνικά τις κατά τόπους στρατοαστυνομίες. Δίνουν ταυτόχρονα πανευρωπαϊκή κάλυψη στα «ατυχήματα» με μετανάστες, τους πνιγμούς και τις επαναπροωθήσεις που διαρκώς εντείνονται. Έτσι οι χώρες τις μεσογείου βάζουν το δικό τους λιθαράκι στον πόλεμο ενάντια σε ασιάτες, αφρικανούς και άλλους πρόσφυγες, την ώρα που σύσσωμα τα δυτικά κράτη διεξάγουν επιθετικούς πολέμους και λεηλατούν οικονομικά τις χώρες προέλευσης αυτών.

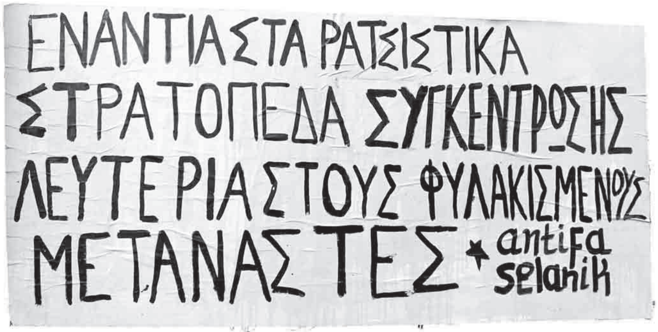

Η κρίση είναι εργασία και εμπορεύματα (προϊόντα εργασίας) που περισσεύουν. Ὸσο εξελίσσεται τόσο πιο πολύ θα παίρνει ολοκληρωτικά-στρατιωτικά χαρακτηριστικά η στρατηγική διαχείρισης των απαγορευμένων εργατών και εργατριών. Τώρα το φάσμα της εξόντωσης θα παίρνει όλο και περισσότερο σάρκα και οστά.

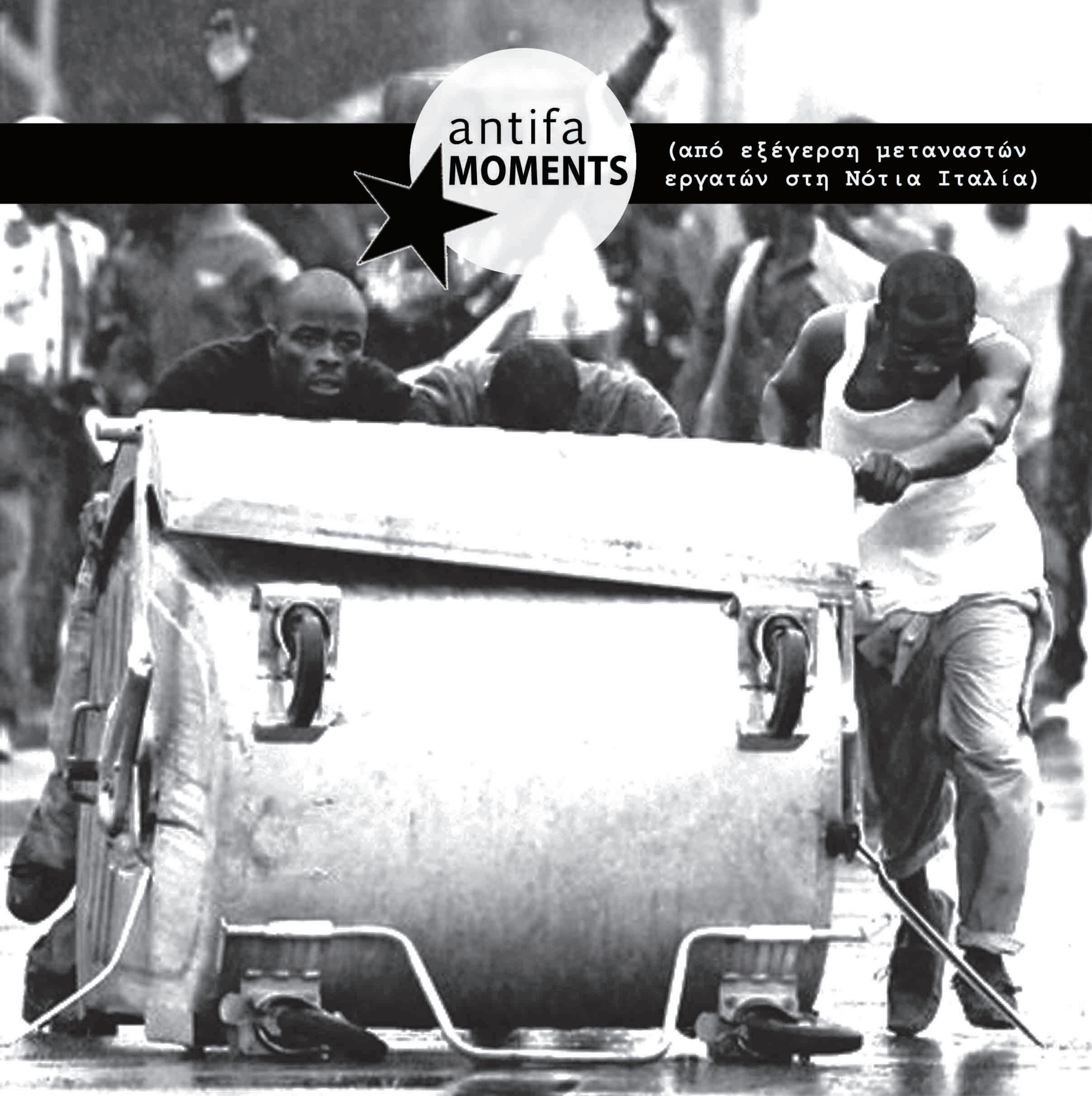
Πολλά κομμάτια της δυτικής εργατικής τάξης ελπίζουν πως θα γλιτώσουν από τη δίνη της καπιταλιστικής κρεατομηχανής. Πως μία αόρατη δύναμη θα τους απαλλάξει από το φριχτό εφιάλτη που ζουν και θα επιστρέψουν στο δρόμο της ανάπτυξης.

Η αλήθεια όμως είναι αμείλικτη. Στην ταξική πάλη, το κεφάλαιο και το κράτος του αποδεικνύονται συνεπείς και θα συνεχίσουν απρόσκοπτα τη λεηλασία τους. Συμπέρασμα: η κερδοφορία τους περνάει και θα περάσει πάνω από τα σώματα όλης της πολυεθνικής εργατικής τάξης.

Δε μας μένει χρόνος για αφέλειες! Η υποτίμηση της εργασίας, ο ρατσισμός, η απάθεια και ο ατομισμός των από τα κάτω είναι πτυχές του πολέμου. Είναι η ηλιθιότητα όλων αυτών που αρνούνται να καταλάβουν πως όποια πολεμική μορφή της πραγματικότητας κι αν προκύπτει καθημερινά, είναι απλά ο ίδιος ταξικός πόλεμος. Αυτό που θέλουν για μας είναι ένα προλεταριάτο πολυδιασπασμένο και υποτιμημένο. Είναι στο χέρι μας να υπερασπιστούμε την ενιαία τάξη μας και τα συμφέροντα της. Διαφορετικά υπάρχουν πολλές μέθοδοι καταστροφής για όλους μας...

antifa
MOMENTS
(από εξέγερση μεταναστών
εργατών στη Νότια Ιταλία)